

ἀναπαίρνω 3, συνεφέρνω. 5) Ἐγείρομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Τριφυλ.): Σήμερα ἀνανοήθηκα πολὺ νύχτα Λακων. Τῇ νύχτα τὰ μεσάνυχτα ποῦ ἀνανοήθηκα Χάρον τρομάρα μ' ἐπιάσε αὐτόθι. Ἀνανοήθηκα κάμμιὰ φορὰ καὶ τί νὰ δῶ βροστά μου! Μάν. Θά'ρθω αὐριο πολὺ προῖ, ἂν ἀνανοηθῶ Τριφυλ. Κοιμᾶται καὶ δὲν ἀναηρόνεται Παξ. Ἐπεσα 'ς τὸν ὕπνο καὶ δὲν ἀνανοήθηκα ἴσαμε τὸ βράδυ αὐτόθι. Συνών. ξυπνῶ. 6) Ἐνθυμούμαι Λεξ. Δημητρ.: Ἐξαφνα ἀνανοήθηκα τί ἔγινε. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀναθυμίζω, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι. 7) Ἐνεργ. ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τινὸς εἰς τι Κεφαλλ.: Τὸν ἀνανόησα καὶ δὲν ἐπλήρωσε δυὸ φορὲς. β) Εἰδοποιῶ Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ βρέθηκε κάνας νὰ μ' ἀνανόησῃ καὶ τὴν ἔπαθα Κεφαλλ.

Μετοχ. 1) Ὁ συναισθανόμενος, ὁ ἐννοῶν τὰ περὶ ἑαυτὸν συμβαίνοντα ΑΛασκαρ. Ἡθθ 84: Εἶδαν τὴν ἀδελφὴ τους ἀνανοημένη καὶ πρόθυμη νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν ἀρχιδάκω. 2) Ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν, ὥστε νὰ ἀρχίζῃ νὰ ἐννοῇ τὰ περὶ ἑαυτὸν Ζάκ.: Ἀνανογούμενο παιδί.

ἀνανταρξιάζω ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 272 Μέσ. ἀνανταρξιάζομαι ΧΧρηστοβασ. Διηγ. 72

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνταρξιάζω.

Ταράττω ΣΝικοκάβ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀναπειεῖται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα

ἀνανταρξιάζει μὲ φωνὴ ποῦ σκιάζει.

Μέσ. ταράσσομαι, θορυβοῦμαι ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν.: Ἀρχισε νὰ χτυπάῃ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς βαρὲς βαρὲς καὶ δυνατὰ δυνατὰ 'ς τὸν ἥχο τῆς καμπάνας ἀνανταρξιάστηκαν τὰ σκυλλὰ καὶ ὁ πιστικὸς τοῦ κοπαδιοῦ ποῦ κοιμώτανε βαρὲς.

ἀνάντι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄνω καὶ τοῦ οὐσ. ἀντί.

Τὸ ἄνω ἀντίον τοῦ ὀρθίου ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνονται χονδρὰ τρίχινα ὑφάσματα. Συνών. ἀπανάντι, ἀντίθ. κατάντι.

ἀναντρειώνω Κάρπ. ἀνεντρειώνω Κάρπ. Μέσ. ἑνεντρειώνομαι Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀντρειώνω.

1) Ἐνεργ. προκαλῶ τινὰ (οἶονεὶ ἐξεγείρω τὴν ἀνδρείαν τινὸς διὰ τῆς προκλήσεως) Κάρπ.: Ἀσμ.

Κ' ἡ ἀοιὴ τῆς λυερῆς τὸν ἥλιον ἀνεντρειώνει, ἤλξε, ἂν εἶσαι ὥσάν κ' ἐμὲ γῆ κάλλιος 'πὺν τὰ μένα, προῦαλε 'ς τὰ περάματα νὰ φέξῃς καὶ νὰ φέξω

(ἀοιή = φωνή, γῆ = ἦ). 2) Μέσ. κάμνω τὸν ἀνδρεῖον, κομπάζω Κῶς. Μετοχ. ἑνεντρειωμένος = κομπαστικὸς Κῶς: Μοῦ δηγεῖσαι λόγια ἑνεντρειωμένα. Συνών. ἀνακαρῶνω (I) 1 β, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀναντρη ἐπίθ. θηλ. κοιν. ἄναδρη πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Ἡ στερουμένη ἀνδρός, ἄγαμος κοιν.: Γυναῖκα ἀναντρη κοιν. Εἴμαστε ἄναδρες καὶ ὄρφανες Θήρ. Συνών. ἀνάντριστος, ἀνύπαντρη (ἰδ. ἀνύπαντρός). 2) Ἡ στερουμένη συζυγικῆς προστασίας ἡ χήρα κοιν.: Ἐμεινα ἀναντρη καὶ βασανίστηκα πολὺ. Ὁ ἄντρας μου λείπει κ' ἔμεινα ἀναντρη μὲ τέσσερα παιδιά. Τόσα χρόνια ποῦ εἶμαι ἀναντρη ἐργάζομαι.

ἀνάντριστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀντριστός < ἀν-τρίζω.

Ἄγαμος, μόνον ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἀν.: Τὸ κορίτσι μ' ἀνάντριστον ἐπέμ'νεν (ἔμεινεν) Τραπ. Χαλδ. Ἡ θεγατέρα 'τ' ἀνάντριστος ἐν' Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀναντρη 1. Πβ. ἀγυναίστιστος.

***ἀναντροπιάζω**, μέσ. ἀνεντροπιάζομαι Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ντροπιάζω.

Μέσ. αἰσθάνομαι ἐντροπὴν: Ἐδιάρμιζενε μοναχὴ τση [ἡ κοπελλοῦδα] κάθε πωρνὸ ὅλο τὸ σπῖτι σὰν καλὴ νοικοκυμουρά, γιατί πολὺ ἀνεντροπιάζουντανε μὲ τὴ βρομωσύνη καὶ τὴν ἀνεκατωσοῦρα (ἐκ παραδ. ἐδιάρμιζενε = ἐτακτοποιεῖ, διηυθῆτει). Συνών. ντρεπόμαι.

ἀναντρος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἄναδρος Μέγαρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Δειλὸς λόγ. σύνηθ.: Ἡθελε κι αὐτὸς ὁ ἀναντρος νὰ κάμῃ τὸν παλληκαρᾶ! Συνών. ἄκαρδος 1, ἀψυχάρης, ἄψυχος, γυναικοκάρδης, δειλιάρης, δειλόκαρδος, λαγόκαρδος, λαγόψυχος, λιγόκαρδος, λιγόψυχος, σκιαζάρης, σκιαζούρης, φοβιτσιάρης.

2) Ὁ σωματικῶς ἀδύνατος Μέγαρ.: Μὴ δὲν πάρετε μαζί σας, τοῦνος εἶναι ἄναδρος τὸ εἶναι ἀλλάργον, θ' ἀποστάση.

ἀναξαίνω Λεξ. Αἰν. ἀναξαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἀναξαίνω.

1) Ξαίνω τὴν ἐπιφάνειαν μαλλίνου ὑφάσματος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χνοῦν Λεξ. Αἰν. 2) Ξαίνω τὴν μέταξαν εἰς τὸ λανάρι καὶ σχηματίζω τολύπας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

***ἀναξαλείφω**, μέσ. ἀναξηλείφομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξαλείφω παρὰ τὸ ἐξαλείφω. Τὸ ἀναξηλείφομαι μέσ. τοῦ μεσν. ἀναξηλείφω.

Μέσ. καταστρέφομαι, ἐξαλείφομαι: Τοῦτο τὸ χωρὸν οὐλον ἀναξηλείφτη.

ἀναξέρασμα τό, Μεγίστ. ἀναξέρασμα Πόντ. (Οἶν.) ἀναξέραγμα Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

1) Τὸ νὰ ξεράσῃ τις, ἐμετὸς ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ προῖον τοῦ ἐμετοῦ, ἐμεσμα Μεγίστ.: Φρ. Κάττας ἀναξέρασματα (ἐπὶ φαγητῶν καὶ λόγων ἀηδῶν). Συνών. ἀναξερατό, ξέρασμα, ξερατό.

ἀναξερατικὸν τό, Μεγίστ. ἀναξερατικὸν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναξερατικός.

Φάρμακον ἐμετικόν.

ἀναξερατό τό, ἀμάρτ. ἀναξερατὸν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἑνεξερατὸ Καπ. (Σινασσ.) ἀναξερατὸς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

Ἀναξέρασμα 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀναξερνώ, ἀνεξερῶ Πόντ. (Οἶν.) ἀναξερῶ Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἀναξερῶ Ἀθῆν. Κρήτ. Κύπρ. Σῦρ. κ. ἀ. ἀνεξερῶ Ἀνδρ. Α. Κρήτ. κ. ἀ. ἀνιξερῶ Ἰμβρ. ἀναξερῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναξερῶ Σαμοθρ. ἑνεξερῶ Καπ. (Σινασσ.) ἑναξερῶ Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξερνώ.

1) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Ἀθῆν. Ἀνδρ. Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Τὸ κοπέλλι ὅλο ἀναξερῶ Κρήτ. Φρ. || Νὰ σὲ ἀναξεράσῃ ἐφτὰ φορὲς ἢ γῆς! (νὰ μὴ διαλυθῇς ἐν τῷ τάφῳ, ἀλλὰ νὰ βρικολα-

κιάσης! Ἀρά) Ἀθῆν. Ποῦ νὰ τὸν ἀνεξεργᾷ ἡ γῆς! Ἀνδρ. Ἡ μαύρη γῆ νὰ σ' ἀνεξεράσῃ! Α.Κρήτ. Μετοχ. ἀναξερα-
σμένος! (ὕβριστικῶς) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ἀπ' ἀγαπήσῃ καὶ ἀρνησιῇ καὶ τάξῃ καὶ γελάσῃ
ἐφ'τὰ βολῆς ἡ μαύρη γῆς νὰ τὸν ἀναξεράσῃ

Κρήτ. 2) Ἐκβάλλω, ἀναδίδω Κρήτ. Σύμ.: Νὰ χιονίσῃ,
ν' ἀναξεράσῃ ἡ γῆς τὸ νερὸ Κρήτ. Ὁ κόρφος ἀναξέραςε τὴ
βροχὴ Σύμ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν, ἐξιδρῶ Ἱμβρ. Κύπρ.:
Τὰ μάρμαρα ἀναξεροῦν Κύπρ. Τ' ἀντξιδρῶν ποῦ ἀναξεροῦ
κρυανίσκει τὸ νερὸ αὐτόθ. Συνών. ἀξουδιῶ, ἀναδίνω
Α 3, ἀναδοτιῶ 1, ἀναξουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλιγ-
διάζω 1. Πβ. ἀναλυσιάζω 2. 3) Ἀναδίδω χρῶμα
Κρήτ. Σαμοθρ.: Μὴ βάνῃς τοὶ κάρτσες μὲ τ' ἀσπρόρουχα,
γιατὶ ἀναξεροῦνε καὶ τὰ κάρτσες ἐλεεινὰ Κρήτ. Ἀναξιάσαν
τὰ κιτ' μένα τὰ μαζ' ἑλάρια καὶ βάνῃς γούλα τὰ οὔρουχα (ροῦχα).

4) Ἐμφανίζω, παρουσιάζω κηλῖδα Κρήτ. Σύρ.: Ἐπλυνῶ
τὸ μπόι μου γιὰ νὰ φύγουν οἱ λεκέδες, μὰ κείνο πάλι ἀνα-
ξεροῦ Σύρ.

ἀνάξια ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος.

Παρά τὴν ἀξίαν: Ἀνάξια προβιβάστηκε. Ἀνάξια τὰ
πῆρε τὰ γαλόνια.

ἀνάξιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.
κ. ἀ.) ἀνάξιους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάξιος πολλαχ. ἀνάξιους
πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀνάξιος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.
— Λεξ. Μπριγκ. ἀνάξιος Κυδων. Λέσβ. ἀνάξιε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάξιος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν, ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος κοιν. καὶ
Τσακων. Ἀνάξιος ἄνθρωπος. Ἀνάξια γυναῖκα. Ἀνάξιο κορμί
(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου κατὰ πάντα) κοιν. Ἀνάξιο παιδί εἶναι αὐτό
τὸ φωθιοκαμένο! Ἀπύρανθ. Ποῦ νὰ πιαστοῦ δὲ χεροπόδαρά
δου ἀνάξιος καὶ κακορρίζικος ποῦ ναι! (ἀρά) αὐτόθ. || Παροιμ.
Ἀνάξιος ἤβαλε βρακί, σὲ κάθε πόρτα τὸ δειχτε (ἐπὶ νεο-
πλούτου ἀκαίρως ἐπιδεικνυμένου ἢ φιλαύτως κομπάζον-
τος. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Ἰδ. ΝΠολίτ.
Παροιμ. 3,234) Νάξ. || Γνωμ.

Μ' ἀνάξιο ἀμπελουργὸ τ' ἀμπέλι δὲν προκόβει
Λεξ. Δημητρ. Ἀνάξια ἡ νοικοκυρά, ἀχαῖρεντο τὸ σπίτι
αὐτόθ. Ἀνάξιος ἔφαγε ἄβγὸ καὶ χρίστηκε ὡς τὴ μέση αὐτόθ.
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Ἡλ. 189 «ἀλλ' ἀπερεῖ τις
ἔποικος ἀνάξια | οἰκονομῶ θαλάμους πατρός». β) Ὁ
μὴ ἔχων ἠθικὴν ἀξίαν, μεμπτὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνάξιος! (ἐπιφών. ἀποδοκιμαστικὸν
κατὰ παντὸς ἀνάξιος προαγομένου εἰς ἀξιώματι σεμνόν).

2) Ὁ ἀξίος περιφρονήσεως, εὐτελὴς Πελοπν. (Λα-
κων.): Ἀνάξια μαννογενῆ (γένος μητρός).

***ἀναξιῶνω**, μέσ. ἀναξιῶνομαι Α.Ρουμेल. (Φιλίπ-
πούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος.

Γίνομαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν: Ἀναξιῶθ'κα!

***ἀναξιωσιὰ** ἡ, ἀναξωσιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναξιῶνω. Ἐν τῷ ἀναξωσιᾷ συνέβη
διττὴ ἀπώλεια τοῦ εἰς διὰ τὰ προηγούμενα ξ καὶ σ.

Ἀνικανότης, ἀνεπιτηδεϊότης: Εἶδ' ἀναξωσιὰ τ' ἀθρώ-
που τὸν εὐτή! Συνών. ἀναξιωσύνη, ἀντίθ. ἀξιάδα,
ἀξιότης, ἀξιωμαδά, ἀξιωμαρά, ἀξιωσύνη.

ἀναξιωσύνη ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναξωσύνη
Κάλυμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Διὰ
τὸν τύπ. ἀναξωσύνη ἰδ. *ἀναξιωσιὰ.

***ἀναξιωσιὰ**, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Περιπαίζουν τον γιὰ τὴν
ἀναξωσύνην του Κάλυμν. Εἶδ' ἀναξωσύνη ναι ποῦ τὴν
ἔχεις - ποῦ τὴν σηκώνεις - ποῦ τὴν ἤρριξεν ἀπάνω σου ὁ
Θεός! Ἀπύρανθ.

ἀναπαγωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναπαουμάρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. παγωμάρα.

Ρῖγος τὸ ὅποῖον προηγείται τοῦ πυρετοῦ: Κάθι μέρα
ἔχ' ἀναπαουμάρα, ἀλλὰ κινίνου δὲν παίρν'.

ἀναπαῇ ἡ, Αἰγιν. Ζάκ. Κεφαλλ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ.
Κύπρ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Γέρεμ. Ἡλ.
Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μάν. Μεγαλόπ. Τρίκκ.) κ. ἀ. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀνεπαῇ Α.Κρήτ. ἀναπὰ Κύπρ. — Λεξ.
Μπριγκ. ἀνεπὰ Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναπὰς ὁ, Κύπρ.
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀνεπαῇ ἀορ. τοῦ ρ. ἀναπαύομαι, δι' ὁ
ἰδ. ἀναπαύω, καθὼς καὶ θαρραπᾶκα - θαρραπᾶ;
ἔλαβα - λαβή, ἔφυγα - φυγή κττ. Ἰδ. Γ' Χατζιδ. Γλωσ-
σολ. Μελέτ. 1,230 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 290. Τὸ ἀναπὰ
καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,58 (ἐκδ. R.Dawkins) «ἐσφάζεν τον
εἰς τὴν ἀναπὰν» (ἀποχωρητήριον).

1) Ἀνάπαυσις ἔνθ' ἀν.: Ἐχει τὰ καλά του, τὴν ἀνα-
παῇ του Βούρβουρ. Ζῆ μὲ ἀναπαῇ Κρήτ. Κύθηρ. Τὸ ῥοῖζε
ς τὸν ὕπνο καὶ ἔς τὴν ἀναπαῇ Βασαρ. Πουθενὰ δὲ βρίσκω
ἀναπαῇ Αἰγ. Νά 'χα τὴν ἀνεπὰ σου! Θήρ. Εὐρῆκεν καλὸν
ἀναπὰν Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ σιδύλλος ἔχει τὴν ἀναπαῇ, μὰ
ἔχει καὶ τὴν λιγούρα (ἐπὶ τοῦ ἔνεκα ὀκνηρίας στερουμένου
τῆς ἀναγκαίας τροφῆς) Τρίκκ.

Ταυρᾶ ὁ σιδύλλος ἀναπὰ, ταυράει τῶαί λιμάγγραν
(συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κύπρ. || Γνωμ.

Ὁπ' ἀγαπᾷ τὴν ἀνεπὰ καὶ τὴ δροσοπεζούλλα

πολλὰ καλὰ στειρεύεται ἡ ἔρημὴ του γούλα

Θήρ. Συνών. ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνάπασι. Ἡ λ.
καὶ ὡς παρωνύμ. γυναικὸς Κεφαλλ. β) Ἡσυχία Κρήτ.
Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Φρ. Κάτσε ἔς τὴν ἀναπαῇ σου ἡ
ς τὴν ἀνεπαῇ σου! (κάθισε ἡσυχᾶ!) Κρήτ. Ἀναπαῇ δὲν ἔχει!
(ἐπὶ παιδίου ζωηροῦ καὶ ἀνησύχου) Κορινθ. Συνών. ἀνά-
παμα, ἀναπαμὸς 1 β, ἀνάπασι. γ) Ἐλλειψις βίας,
ἄνεσις Κύπρ.: Ἐπῆα μὲ τὸν ἀναπὰν μου (χωρὶς νὰ βια-
σθῶ). 2) Μεταφ. στῆριγμα Πελοπν. (Τρίκκ.): Τὸν ἔχω
ἀναπαῇ ἔς τὰ γερατιά μου.

ἀναπαίζω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. παίζω.

Πάλλομαι ἰσχυρῶς: Ἀναπαίζ' ἡ καρδιά μ'. Πβ. φρ.
παίζει τὸ μάτι μου.

ἀναπαίρνω Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
(Βούρβουρ.) κ. ἀ. ἀναπαίρνον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.)
Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἀ.
ἀνεπαίρνω Κάμπ. Α.Κρήτ. ἀνεπαίρνον Εὐβ. (Κύμ.) ἀνι-
παίρνον Θεσσ. (Ζαγορ.) νεπαίρνω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

1) Λαμβάνω Ἡπ.: Ἄσμ.

Μάννα μου, θὰ τὴν πάρωμε τὴν ἀρβαντοκόρη;

— Πᾶρ' τὴν, παιδί μ', καὶ ἀνέπαρ' τὴν καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι φεύγα.
Συνών. λαβαίνω, παίρνω. 2) Ἀνακτῶ δυνάμεις,
ἀναξωογονοῦμαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) κ. ἀ.: Ἀναπῆρε ὁ ἄρρωστος Βούρβουρ. Ἡτονε
γιὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ μὲ τὴν πολλὴν περιποίησι ἐνέπηρε καὶ εἶν'
ἐδὰ πλεὸ καλὰ Σητ. Ἡταν γιὰ πιθαμὸ καὶ ἀναπῆρι ἀπὸν τ'
Ζαγορ. Τοῦ δῶκε φασὶν' ἀνεπάρῃ Α.Κρήτ. Καλὰ ἐνέπηρε,

